

Scola Sanctae Sunniva ledet av Anne Kleivset holdt pulsen stabil gjennom hele urframføringen av *Olavsvesperen* til Henrik Ødegaard.

Foto: Marianne Lystrup

Tidløst og aktuelt

■ Anmeldt av
Marianne Lystrup
ml@vl.no

**Verdens første
Olavsvesper fylte
Nidarosdomen
med ånd og
skjønnhet søndag
kveld.**

Bestillingsverket *Olavsvesper* av Henrik Ødegaard ble urframført av et orkester på 15, samt to kor, ledet av Vivianne Sydnes. De var plassert rundt omkring i katedralen, slik at de i løpet av verket virkelig fikk utnyttet både klangen og atmosfæren i det unike rommet. Inne i koret, foran høyalteret, sto Schola Sanctae Sunniva i sine purpurrøde kapper. Ledet av dirigent Anne Kleivset holdt de med sin stødige framføring av de gregori-

anske leddene i tidebønnen pulsen stabil gjennom hele verket. Usentimentalt og skinnende strålte korklangen imot oss. Og så i de partiene der solister bar framføringen, tvilte vi aldri på tyngden og konsistensen i det de brakte oss.

Egne premisser. Ansikt til ansikt med dette sto dyktige sangere fra Nidaros Domkor og TSO vokalsemble, samt strykere, blåsere og slagverkere, som hadde oppgaven å komme med nåtidige «kommentarer» til det vi hørte fra høyalteret. Publikum – eller skulle vi si menigheten – satt mellom korene, slagverkerne var plassert en i hvert hjørne, og blåsere sto i buegangene høyt oppe på veggen i kirkeskipene.

Plasseringen underbygget verkets idé om å la de 800 år gamle tonene komme til oss både på sine egne premisser, og samtidig i en samklang med tida vi lever i. Man skulle nesten tro ambisjonen var umulig, men det

fungerte rett og slett helt betagende.

Loyalitet. Komponistens lojalitet med utgangspunktet gjorde at den nyskrevne musikken aldri overkjørte de stødige tonene som kom fra høyalteret. Koret som blandet seg, var på samme bølgelengde, til tross for at tonespråket deres var et helt annet. Og innslagene med vibrafon, marimba, klokkespill og crotaler føyde seg fint til sangen. Det samme gjorde blåsere, som stemte i som fra langt borte – selv om det ikke var lenger enn et stykke opp på veggen.

Besnærende. Besnærende effektiv var også bruken av claves og treblokker, som slagverkerne brukte til å «snakke med hverandre» med. Det var lett å merke at Henrik Ødegaard har de opprinnelige tidebønnsledene så innunder huden, at han ikke kunne få seg til å komponere noe som ville ødelegge for dem.

Ikke at han ikke våget å kontrastere. Enkelte steder i vesperen, som for eksempel der den latinske teksten avslutter Fadervår med bønn: «Frels oss fra det onde», strammer han til med et kraftig tilsvær, der dissonanser lar oss føle hvor nødvendig denne bønne er.

Likedan i starten av Magnificat, som markerer den gamle, ekstatisk lovsangen, for ikke å si allerede i starten, da ropet lyder: «Gud, kom meg til redning!».

Sjelebad. Men de fleste nykomponerte tilsvarene er holdt strengt i tømme. De bryter hverken med grunntonen i verket eller med betingelsene akustikken i domens stiller. De bringer bare disse respektfulle aktualiseringene, som minner oss om at det er her og nå vi lever. Dette gjør at man, når vesperen munner ut i et «Gud være lovet!», føler at man har

URFRAMFØRING

Olavfestdagene:
Olavsvesper
Henrik Ødegaard
Nidarosdomen 29. juli

Kveldsmesse til Olav den hellige. Bygget på sanger fra Olavsdyrkelsen på 1200-tallet i Nidarosdomen.

Med Schola Sanctae Sunniva, blandet kor, messingblåsere, strykere og slagverkere.

Respektfulle aktualiseringer.

VESPER

Er ettermiddagens tidebønn. På norsk kalles den gjerne aftensang.

Kilde: Olavfestdagene

fått et riktig sjelebad, med salter fra dype kilder, blandet i friskt vann.

Og vi har fått et nytt, kirke-musikalsk verk, som vi får håpe at vi kan høre igjen flere ganger.

Presentasjon: Sara J. Hingestøl

VÅRT LAND – tirsdag 31. juli 2012 – side 15